

FCI-Standard N°145 / 20. 09. 2002

LEONBERGER

POCHODZENIE: Niemcy.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA :
04.01.1996.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies stróżujący, do towarzystwa i rodzinny.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 2 Pinczery, sznauclery,
molosy i szwajcarskie
psy do bydła.

Sekcja 2.2 Molosy typu górskiego.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Na przełomie lat 30-tych i 40-tych XIX wieku Heinrich Essig, radny miasta Leonberg w pobliżu Stuttgartu, skojarzył białą czarną sukę nowofundlanda z tak zwanym „Barrym”, psem pochodzącym z klasztoru na Przełęczy św. Bernarda. Do kolejnych kojarzeń wykorzystany został pirenejski pies górski. Tak powstały bardzo duże, zwykle długowłose psy o białym umaszczeniu. Zamiarem Essiga było, aby przypominały one lwa, zwierzę herbowe miasta.

Pierwsze psy, które nazwano leonbergerami, urodziły się w roku 1846; łączyły one najlepsze cechy ras, wykorzystanych do kojarzeń.

Już niebawem psy te stały się poszukiwane jako symbol pozycji właścicieli, a szczenięta z Leonbergu znajdowały nabywców na całym świecie. W końcu XIX wieku szczególnie wiele leonbergerów można było znaleźć w Badenii-Wirtembergii, gdzie pełniły role psów stróżujących i pociągowych. Obydwie wojny światowe spowodowały znaczne spustoszenie w populacji leonbergerów. Dzisiaj są to znakomite psy rodzinne, doskonale sprawdzające się w warunkach współczesnego życia.

WRAŻENIE OGÓLNE : Zgodnie z pierwotnymi założeniami, leonberger jest psem dużym, dobrze umięśnionym i potężnym, a przy tym eleganckim. Wyróżnia się harmonijną budową, spokojem i

pewnością siebie, połączoną z dość żywym temperamentem. Zwłaszcza samce są potężne i imponujące.

WAŻNE PROPORCJE : Wysokość w kłębie do długości ciała jak 9 do 10. Głębokość klatki piersiowej stanowi niemal 50% wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Będąc psem rodzinnym, leonberger doskonale sprawdza się we współczesnych warunkach mieszkaniowych i życiowych; można go zabrać ze sobą wszędzie. Wyróżnia się niezwykle przyjacielskim nastawieniem wobec dzieci, nie jest lękliwy ani agresywny. Jako pies do towarzystwa jest układy, posłuszny i nieustraszony w każdej sytuacji.

Szczególnie ważne cechy temperamentu leonbergera to:

- Pewność siebie i nadzwyczajne opanowanie.
- Średni temperament (także, gdy chodzi o chęć do zabawy).
- Chęć podporządkowania się.
- Wysoka zdolność zapamiętywania i uczenia się.
- Niewrażliwość na hałas.

GŁOWA : W całości bardziej głęboka niż szeroka, i raczej wydłużona, niż masywna. Długość kufy do długości mózgowcaszki w przybliżeniu jak 1 do 1. Skóra przylegająca, bez zmarszczek.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Tak w profilu, jak oglądana z przodu jest trochę wypukła. Mocna, ale nie ciężka, proporcjonalna do tułowia i kończyn. Szerokość w partii potylicznej niewiele większa, niż w okolicy oczu.

Stop : Dobrze widoczny, ale umiarkowany.

TRZEWIOCZASZKA :

Nos : Czarny.

Kufa : Dość długa, nigdy nie szpiczasta, grzbiet nosa jednakowej szerokości na całej długości, nie wklęsły, często lekko wysklepiony (nos rzymski).

Wargi: Dobrze przylegające, kąciaki nie są obwisłe.

Uzębienie : Szczęki mocne, kompletny i ścisły zgryz nożycowy: siekacze żuchwy ustawione tuż za siekaczami szczęki. Zęby równo ustawione, w liczbie 42 zgodnie ze wzorem zębowym. Tolerowany brak M3. Dopuszczalny zgryz cęgowy. Kły żuchwy dostatecznie szeroko rozstawione.

Policzki : Słabo widoczne.

Oczy : Od jasno brązowych do bardzo ciemnych, średniej wielkości, owalne, ani głęboko osadzone, ani wypukłe, ani blisko siebie, ani szeroko rozstawione. Powieki przylegające, spojówki niewidoczne. Białkówka nie powinna być zaczerwieniona.

Uszy : Wysoko i niezbyt daleko z tyłu głowy osadzone, wiszące, średniej wielkości, mięsiste, płasko przylegające do głowy.

SZYJA : Lekko łukowata, płynnie przechodząca w łopatki. Raczej długa niż potężna, bez luźnej skóry czy podgardla.

TUŁÓW :

Kłab : Wyraźny, zwłaszcza u samców.

Grzbiet : Mocny, prosty, szeroki.

Lędźwie : Szerokie, mocne, dobrze umięśnione.

Zad : Szeroki, stosunkowo długi, ładnie zaokrąglony i płynnie przechodzący w nasadę ogona, nigdy nie przebudowany.

Klatka piersiowa : Szeroka, głęboka, sięga co najmniej do łokcia. Nie jest beczkowata, ale raczej owalna.

Linia dolna i brzuch : Tylko trochę podciągnięte.

OGON : Bardzo dobrze owłosiony. Gdy pies stoi, zwisa luźno, a w ruchu jest tylko trochę zagięty, i w miarę możliwości nie powinien wznosić się powyżej linii grzbietu.

KOŃCZYNY : Mocne, zwłaszcza u samców.

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Proste, równoległe, niezbyt blisko siebie ustawione.

Łopatka/ramię: Długie, dobrze umięśnione, tworzą niezbyt głęboki kąt w stawie barkowym.

Łokcie : Przylegające do tułowia.

Śródrezcze : Mocne, oglądane z przodu proste, oglądane z boku niemal pionowe.

Łapa : Skierowana prosto ku przodowi, nie wykręcona na zewnątrz ani do wewnątrz, okrągła, zwarta, place wysklepione, opuszki czarne.

KOŃCZYNY TYLNE: Oglądane z tyłu równoległe, ustawione niezbyt blisko siebie.

Miednica : Skośnie ustawiona.

Udo : Dość długie, ukośne, dobrze umięśnione.

Staw skokowy: Mocny, dobrze kątowny.

Łapa: Skierowana do przodu, lekko wydłużona. Palce wysklepione, opuszki czarne.

CHODY: Przestrzenne i harmonijne we wszystkich tempach. Dobry wyrok i mocny napęd kończyn tylnych. Oglądane z przodu i z tyłu kończyny poruszają się równoległe zarówno w stępie, jak i w kłusie.

SZATA

SIERŚĆ : Od trochę miękkiej do twardej, wyraźnie długa, przylegająca, bez przedziałka, mimo obfitego podszerstka nie powinna zacierać linii ciała. Prosta, lekko falista jeszcze dopuszczalna. Na szyi i klatce piersiowej tworzy kryzę, szczególnie obfitą u samców. Na przednich nogach wyraźne pióra, obfite portki na udach.

Maść : Lwia, czerwona, brązowo czerwona, także piaskowa (jasno żółta i kremowa) i wszelkie odcienie pośrednie, zawsze z czarną maską. Dopuszczalne czarne końce włosów, ale czerń nie powinna przeważać w umaszczeniu. Rozjaśnienie maści na spodzie ogona, piórach i portkach nie powinno być aż tak znaczne, aby wyraźnie odróżniało się od maści zasadniczej. Biała plama lub krawacik na klatce piersiowej i białe włosy na palcach tolerowane.

WIELKOŚĆ :

Wysokość w kłębie :

Psy: 72 do 80 cm (pożądana średnia - 76 cm).

Suki: 65 do 75 cm (pożądana średnia – 70 cm).

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Lęklivość lub agresja.
- Poważne wady anatomiczne (np. wyraźnie iksowata postawa tyłu, mocno karpowaty lub łękowaty grzbiet, przednie łapy silnie skierowane na zewnątrz, zupełnie strome katowanie przodu czy tyłu).
- Trufla nosa czekoladowa.
- Znaczne braki pigmentacji warg.
- Braki uzębienia (z wyjątkiem M3). Przodozgryz, tyłozgryz i inne wady zgryzu.
- Oczy inne, niż brązowe
- Entropion, ektropion.
- Ogon skręcony w pierścień lub wysoko zakręcony nad grzbietem.
- Brązowe opuszki palców..
- Sierść lokowata lub sznurowa.
- Nieprawidłowa maść (czekoladowa z takimż nosem, czarna podpalana , czarna, srebrzysta, wilczasta).
- Zupełny brak maski.
- Nadmiar bieli (dalej, niż na palcach, biała plama na piersi większa od dłoni, biel w innych miejscach).

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. : Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.